

предава ни себѣ си, ни другарите си. Неопитни сж нашите хора, а още повече сж страшливи! Отъ нашите другари побѣгна само Никола Аджемътъ, който ни намѣри, или когото ние намѣрихме, твърде скоро. Когато захванале да мжчатъ другарите ни, то тие изказаде сичката работа подробно. Стана малка революция. Правителството затвори около триста души бжлгаре, изъ които $\frac{99}{100}$ бѣха сжвѣсмъ невинни хора. Слѣдъ два мѣсеца 200-тѣхъ души бѣха пуснати, 50-те измрѣха, а 50-те бѣха испроводени въ Едирне и осждени на вѣчна робия. 100-тѣхъ души стояха затворени въ Сливенъ повече отъ двѣ години. Много мжки претърпѣха тие сиромаси! Слѣдъ насъ бѣше испроводена потеря, но ние останахме здрави и читави. И така, изъ нашата дружина останаха само троица: азъ, Стоянъ и Никола Аджемътъ. Дойде и пролѣтъта. Около гергйовдень ние сжбрахме пакъ »вѣрна и сговорна дружина« и рѣшихме са да продължаваме своите обязанности. Съ нашата дружина са сжедини и Хаджи Димитаръ, който бѣше уцѣлѣлъ отъ турскиятъ сатъръ само за това, защото са бѣше скрилъ нѣйде си. Двамата х. Димитрови братия и баща му бѣха затворени заедно съ другите граждани.

III

1860 ГОДИНА.

Ние бѣхме вече сжставиле една малка четица, когато